

Cuprins

1. Adio	7
Prolog întârziat	11
2. Umbrele căpitanului de dragoni	21
3. Așternuturi pătate	43
4. Piticul de pe frînghie	87
5. Încălțări pentru păpuși	129
6. Zarvă și prunci	163
7. Vremuri grăbite	217
8. Parada	263

Copyright © 2008, 2012 Zilele regelui de Filip Florian

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Sorin Ilfoveanu, *Anabasis*, desen hirtie patinată
Foto autor: Mircea Struțeanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031,
O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

FLORIAN, FILIP

Zilele regelui / Filip Florian. Ed. a 2-a. – Iași : Polirom, 2012

ISBN print 978-973-46-2780-6

ISBN eBook 978-973-46-2217-7

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Filip FLORIAN
Fiction-Ltd
Zilele regelui

roman

Ediția a II-a

POLIROM
2012

Și nu doar că avea palme mici și încheieturi subțiri, la fel se întâmpla cu picioarele și cu gleznele. Cercetându-i pantofii, botinele și condurii, Joseph se minuna de dimensiunile lor nefirești și, fără să vrea, își imagina încălțările pentru păpuși. Nu-l interesau tocurele, înalte, joase, rotunde ori pătrate, nu-i păsa de șireturi, catarama și funde, îi erau indiferente materialele, pielea, catifeaua, pînza sau mătasea, nu distingea cusăturile folosite de cizmari, simple, duble, în linie ori în zigzag, rămînea un mister pentru el, mereu, cum de izbutea Elena Ducovici să-și păstreze echilibrul și, mai mult, cum de reușea să calce atît de lin, parcă ar fi plutit. Pașii ei, cînd mergea agale și cînd se grăbea, totuna, semănau în închipuirea lui cu zborul unei păsări. Iar plutirea aceea, nesigură ca toate plutirile, se cuvenea păzită la fel ca palmele mici și încheieturile subțiri, fragile ca sticla, gata să se ciobească. În desele lor plimbări, adulmecîndu-i parfumul, privindu-i profilul, simțindu-i atingerile discrete, se înfrîna de la multe și era atent, foarte atent, ca femeia aflată într-o împrejurare neobișnuită, fără nici un copil în grijă, tratîndu-se de-o boală inexistentă, Paradontose, să nu se împiedice cumva de mulții bolovani de pe străzile orașului București, să nu alunece în noroiul din rigole, să nu fie mușcată de cîini și să nu-și scrîntească gleznele

printre atâtea denivălări, praguri, trepte și gropi. Bunul Dumnezeu a vrut să nu și le scrîntească.

Pentru ei, vara se arăta scurtă și deloc dogoritoare, deși zăduful, nesfîrșit, îi topea pe oameni și făcea bieteile animale să se usuce de vii. Furia soarelui pălea în fața jarului din inimile lor, fără ca dentistul și dădaca să fie feriți de chinul din jur; transpirau, ameteau și aveau chipuri îmbujorate, dar nu se gîndeau nici o clipă că arșița ar fi de vină, punînd frisoanele și fierbințelile pe seama focului din călcîie. De cînd stăpînii ei porniseră spre Belgrad, atrași ca fluturii de coroana lucitoare, Elena părăsise moșia de la Herești și se așezase într-o odaie strîmtă, aflată în curtea caselor celor mari ale familiei Nicolici de Rudna, în mahalaua Udricanilor, acolo unde duruitul birjelor, nechezatul cailor și strigătele bragașilor nu mai conteneau. Pînă la cabinetul doctorului neamț, cel care se străduia să-i vindece gingiile, nu era cale lungă, așa că, de două ori pe săptămîină, cum îi îngăduise baronul, îl anunța pe vâtaf că iese cîteva ceasuri, pe jos, pentru a se îngriji de boala ei. Și, în orele acelea, împreună, fără să fi urcat vreodată la etaj, găseau destule de făcut încît să uite că zilele erau fierbinți și lipicioase. În camera cu podele ceruite și covor anatolian, avînd lîngă fereastră un scaun rar pomenit, cu filet pe singurul picior, la mijloc, și cu spătar rabatabil (îmbrăcat în

pluș albastru, dar nu ca albastrul ochilor ei, altfel, un fel de bleumarin), alături de vitrina cu o puzderie de licori, prafuri și instrumente medicale, lângă planșele anatomice atârinate pe pereți, s-au căutat și s-au descoperit încet, nu de tot, căci amîndoi știau (sau măcar bănuiau) ce înseamnă cuviința și prețuirea. Printre atîtea discuții, în pauzele dintre vorbe, tăceri și iluzii, fustele domnișoarei Ducovici nu s-au ridicat niciodată pînă la capăt, au săltat cu doi, trei centimetri la fiecare vizită, au ajuns în ultima parte a lui iulie puțin deasupra genunchilor, apoi, la începutul lui august, pînă pe la jumătatea pulpelor și, la urmă, cînd calendarele se pregăteau să întîmpine luna septembrie, doar cu o palmă mai sus, cît să-i poată fi mîngîiată pielea fremătătoare, albă ca laptele, catifelată cum nici catifeaua nu este. Și era mîngîiată pe îndelete, lin, cu buricele degetelor, cu degetele întregi, cu fruntea, cu nasul, cu bărbia. Uneori, în timpul lichid, cît pensetele, dălțile, acele, spatulele, pipetele și cleștii vegheau cu sfială, gurile lor păreau de nedezlipit, iar limbile zvîcneau una în jurul celeilalte, încovrigate și pofticioase. S-a întîmplat într-o miercuri, cînd larma Lipscanilor dădea în clocot, ca poalele rochiei să stea la locul lor, aproape de glezne, și ca decolteul, prins cu nasturi mici, verzi, să fie dat în lături. Slab și palid, cu păr șaten, cu ochi căprui și cu istoriile lui opace, norocoase și jalnice, berlineze, balcanice, vesele ori chinuitoare,

Joseph Strauss și-a afundat fața în pieptul Elenei Ducovici și a plîns. N-a fost alungat nici cînd a descheiat nasturii, șaisprezece, nici cînd a lăsat pînza și dantelele să alunece pe umerii goi, nici cînd a hohotit, deodată, ca și cum sufletul i-ar fi fost neîncăpător pentru toate cîte se adunaseră înăuntru. Lacrimile îi udau sîinii, s-au amestecat cu picăturile de sudoare și s-au prelins către pîntecul ei, au ocolit buricul și s-au dus mai jos, iar Elena i-a cuprins ceafa cu brațele și l-a strîns tare, cît a putut de tare, pînă cînd clipele și-au pierdut numărul și unul dintre sfîrcuri, cine mai știe care, a ajuns între buzele lui. Iar sfîrcul acela, ca o mură coaptă, s-a înfoiat cumva și, cu vremea, a început să tresară și să respire ca un pui de rîndunică. Amintindu-și de plutire și de zbor, Joseph i-a scos una din sandale, dreapta, i-a sărutat piciorul rozaliu și i-a ronțăit degetul mare, care tremura și încerca să-i atingă cerul gurii, un cer diferit de cerurile prăfuite ale verii. Tînăra femeie, care de obicei îngrijea un băiețel și o fetiță, alintîndu-i în sîrbește, certîndu-i la fel, și-a strecurat mîinile pe sub rochie, căutînd să scape de portjartiere, de pînzeturile albe, de jupă, de ciorapii de mătase, de tot ce era pe dedesubt. Herr Strauss, dentistul, chiar dacã atunci nu socotea că e neamț sau doctor, i-a prins palmele și a oprit-o. Fără să intre cu capul sub faldurile rochiei, așa, pe deasupra, i-a sărutat mica scobitură dintre

pulpe, apăsat, unde părul trebuie să fi fost negru ca pletele ei, ceva mai creț și mai rar. A ridicat-o apoi din scaunul învelit în pluș albastru și, cum Elena ținea ochii închiși și dinții încleștați, a purtat-o în brațe, dând ocol camerei, legănând-o și șoptindu-i o mulțime de lucruri, ca unui copil cu febră și spasme.

Dacă tot nu urcaseră niciodată la etajul casei cărămizii, Joseph s-a gândit într-o dimineață, când ceașca de ceai se golea, că ar fi cazul, în sfârșit, să se întâlnească iubirile lui. Și a coborât cu coșul de răchită, devreme, înainte să bată la ușa cabinetului vreunul din negustorii cu cearcăne, cu falca umflată și cu măselele înmuiate în alcool. Intrând după prânz, domnișoara Ducovici, care purta o pălărie bej și tocmai își strângea umbrela de soare, a dat peste un motan adormit, cu o ureche albă și una neagră, tolănit pe scaunul cu un singur picior. Parcă aștepta și el să fie scăpat de durerile gingiilor. Motanul a clipit și, mișcând doar vârful cozii, a privit-o lung, nu ca pe-o pasăre, fiindcă atunci s-ar fi repezit să o sfîșie, poate ca pe-o zână din visele pisicești.

În toate drumurile lor prin Bucuresciul încins, stăpînit de zăpușcală și de roiuri de muște, n-au încetat să-și povestească viețile. Cum îngrijitorul caselor lui Teodor Nicolici de Rudna, vătaful, era

neatent la programul și la faptele dădacei, fiind mai preocupat de carafele cu vin roșu, de umplerea magaziilor cu lemne, de somn, de repararea jgheburilor și a obloanelor, de șoldurile bucătăreselor, de soarta bidiviilor din grajduri și de felul în care picau zarurile la table sau la barbut, când juca pe bani frumoși, Elena găsea deseori motive să iasă pe poartă, inventînd și mințind cît n-o făcuse în ultimii zece ani la un loc. Iar, dacă nu rostise atîtea baliverne în zece ani, atunci cu singuranță nu spusese așa multe nici în ceilalți șapte, primii. Din calculul scornelilor ei, într-o după-amiază, Herr Strauss a dedus care-i era vîrsta, fiindcă nu cutezase niciodată să o întrebe. La cei treizeci și doi de ani ai lui (și jumătate), s-a simțit bătrîn, dar gîndul s-a spulberat iute, lăsîndu-l să-și închipuie și să spere că timpul nemăsurat care avea să vină o să-i rîdă în nas trecutului. Întîlnirile lor se petreceau pe ascuns, la ore nu tocmai obișnuite, așa că era nevoie să găsească zone mai pustii ale orașului, ferite, încît să nu se ciocnească de cunoscuți ai baronului sau de slujitori. Cel puțin la început, în iulie, Joseph își storcea mintea în căutarea unor locuri în care să se poată vedea ori a unor ulițe întortocheate pe care să le străbată amîndoi. Așa se face că domnișoara Ducovici a adorat cam trei săptămîni brioșele și plăcintele cu mac ale lui Peter Bykow, trecînd aproape zilnic pragul prăvăliei, după prînz, cînd